

عنوان مقاله:

جایگاه معماری بومی در جهانی شدن نمونه موردی: معماری اقلیم گرم و خشک ایران

محل انتشار:

اولین همایش ملی اندیشه ها و فناوری های نو در معماری (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

نسیبه تقی زاد - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه علوم و تحقیقات گیلان، رشت، ایران.

نورالدین عظیمی - استادیار دانشگاه گیلان، دانشکده هنر و معماری. گروه شهرسازی، رشت، ایران.

الهام زردشت - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه علوم و تحقیقات فارس، شیراز، ایران.

خلاصه مقاله:

در سالهای اخیر بحث جهانی شدن در معماری و شهرسازی جایگاه خود را در مجامع علمی به شکل قابل توجهی باز کرده است. جهانی سازی نوعی همکاری عمومی برای یکسان سازی و استاندارد سازی است. پیش از ظهور و فراگیر شدن جهانی شدن، جوامع گوناگون دارای انسجام و یکپارچگی فضایی بودند، اما این پدیده با درهم شکستن مرزهای جغرافیایی، سبب حذف بخش هایی از فرهنگ و هویت معماری مناطق بومی و بروز هویت های جدید گردید. همگام با گسترش جریان جهانی شدن در عرصه های مختلف، در دوره های اخیر بسیاری از الگوهای معماری بومی در ایران به فراموشی سپرده شدند. درحالی که به دلیل تنوع اقلیمی موجود در کشور، ویژگی های با ارزشی از معماری بومی وجود دارد که قابلیت جهانی شدن را داشته اما تلاش های کمتری در این راستا صورت گرفته است. هدف این مقاله که با روش کیفی و مرور متون مدون و منابع و اسناد موجود در این زمینه انجام گرفته است معرفی الگوهای بکار رفته در اقلیم گرم و خشک منطقه مرکزی ایران می باشد. در همین ارتباط برخی از شاخصه های معماری منطقه گرم و خشک ایران که از توان بالقوه های برای جهانی شدن و کاربرد در دیگر مناطق مشابه دنیا را دارند، معرفی می شود.

کلمات کلیدی:

جهانی شدن، معماری بومی، منطقه گرم و خشک، ایران، الگو

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/279791>

